

сподине, съ мене въ тази одаѣ; тукъ ще наидете щотърсите.“ Астолфъ влѣзе въ едниѣ голѣмѣ одаѣ, която бѣше постлана съ дѣски, и възъ дѣскытѣ бѣхѣ нарѣдени едно голѣмо количество малкы стѣкла съ надписы. „Секое отъ тѣзи стѣкла съдържава умѣтъ на чловѣка; потражете на господина Роланда рѣче слугата. — Но, пріятелю, отговори Астолфъ, чудно ми је за многото число на стѣклата, които видѣ; не съмъ вѣрвалъ, че је имало по земѣтѣ толкова си луди хора. — Токо рѣчи че вый още нищо не сте видѣли, му отговори слугата; тази одаѣ съдържава умоветѣ само на онѣзилуди, които сѣ въ двора на Шарлемана, вашійтъ царѣ. Но побързайте да наидете този, който ви је нуженъ.“ Астолфъ прочитае надписытѣ и намѣри найпърво: *умѣтъ на младѣшѣ Елиса*. „О, хо! каза на пазача отъ кѣщѣтѣ, „Недѣйте да вѣрвате туй, защото Елиса не је никѣкъ луда, тя је украшеніето въ двора на Шарлемана, а азъ който ѣ познавамъ по отблизю, могѣ да вы увѣрѣ, че је много учена. — А нема никѣкъ умѣ, прѣдложи пазачѣтъ. Умно ли је да жьртвува нѣкой хладнокрѣвно младостѣтъ си, здравіето си, почитаніето си, а да търчи само по веселбѣтъ си? Елиса, отдадена на безмѣрны разноскы, остарева и ще умре при прѣполовеніето на живота си; тя прѣкарва деня като нощъ, а нощѣтъ като день. Тя ся бои да ся намира самичка и търчи на секѣ странѣ за да бѣде другарка на другаркытѣ си; свадѣ ѣ виждате, тя свѣдѣ участвува, и сичко туй прави, защото ся бои да не бы да остане нито една минута самичка, та да бѣде посрамена. При сичко туй, Елиса бѣше родена съ единѣ извѣнреденѣ умѣ; забѣлѣжете, че нейното стѣкло је много по-голѣмо отъ другытѣ. — Допущете ми да земѣ туй стѣкло заедно съ стѣ-